

Acesta nu este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2026:168.#####

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II - A PENALĂ

DOSAR NR. #####/3/2025** (2104/2026)

DECIZIE PENALĂ NR. ####/CO

Ședința publică din data de 16 iulie 2026

Curtea constituită din:

Președinte : #####

Judecător: #####

Grefier: #####

MINISTERUL ##### – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror #####

Pe rol judecarea cauzei penale având ca obiect contestația declarată de persoana condamnată #### împotriva sentinței penale nr. ####/28.05.2026, pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală, în dosarul nr. #####/3/2025**.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, a lipsit contestatorul persoană condamnată ####, aflat în stare de libertate, pentru care a răspuns de apărător #####, în substituirea apărătorului desemnat din oficiu, avocat #####, cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie nr. #####, depusă la dosarul cauzei (fila 23).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Referatul cauzei a fost făcut de grefierul de ședință, după care,

Curtea, nefiind cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri asupra contestației formulate.

Apărătorul desemnat din oficiu al contestatorului persoană condamnată ####, având cuvântul, învederează că persoana condamnată a formulat contestație împotriva sentinței penale nr. ####/28.05.2026, pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală, împotriva sentinței penale nr. ####/28.05.2026, pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală și solicită admiterea contestației astfel cum a fost formulată și motivată de apărătorul ales al persoanei condamnate, desființarea sentinței penale și, în urma rejudecării, să se dispună admiterea contestației la executare.

Reprezentantul Ministerului #####, având cuvântul, solicită respingerea contestației formulate, ca nefondate. ##### că obiectul principal al contestației îl reprezintă pretinsul efect pe care l-ar avea asupra hotărârii de condamnare jurisprudența Înaltei curți de Casație și Justiție Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, este antamat acest aspect în mod legal și temeinic în cuprinsul hotărârii contestate. Apreciază că nu există un astfel de efect de aplicare a legii penale mai favorabile, întreaga construcție juridică a contestației este nefondată.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Deliberând asupra contestației la executare de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. #### din data de 28.05.2026, pronunțată de Tribunalul București – Secția I penală, în dosarul nr. #####/3/2025**, a respins, ca inadmisibilă, cererea de suspendare a valorificării bunurilor confiscate pe durata soluționării cauzei.

A respins, ca nefondată, cererea de suspendare a judecării.

În temeiul art. 597 alin. (1) și art. 598 alin. (1) lit. d) și alin. (2) C.pr.pen., a respins, ca nefondată, contestația la executare formulată de petentul-condamnat #### #####, cu privire la sentința penală nr. ####/17.10.2017 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2015, definitivă prin Decizia penală nr. ##/31.05.2023 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, Completul de 5 judecători.

În baza art. 275 alin. (2) C.pr.pen., a obligat condamnatul la plata sumei de 600 lei, reprezentând cheltuieli judiciare.

În temeiul art. 272 alin. (1) și (2) C.pr.pen., onorariul apărătorului desemnat din oficiu se va deconta din fondurile Ministerului Justiției, conform art. 274 alin. (1) C.pr.pen.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, prin cererea înregistrată pe rolul acesteia la data de 06.11.2025, sub nr. #####/3/2025*, condamnatul #### ##### a formulat contestație la executare împotriva Sentinței penale nr. ####/17.10.2017 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2015, definitivă prin Decizia penală nr. ##/31.05.2023 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, Completul de 5 judecători, solicitând, în esență, să se constate că fapta de efectuare de acte de comerț incompatibile cu funcția, prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, reținută în sarcina sa, nu mai întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, ca urmare a Hotărârii nr. 327/22.09.2025 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Potentul a solicitat înlăturarea pedepsei aplicate pentru infracțiunea în discuție, recalcularea pedepsei rezultante și a termenului de supraveghere, precum și înlăturarea dispoziției de confiscare specială.

În drept, petentul a invocat dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen.

Prin sentința penală nr. ##/2026 a Tribunalului București, pronunțată la data de 15.01.2026, a fost respinsă, ca nefondată, contestația la executare formulată de condamnat, iar prin decizia penală nr. ####/C/25.03.2026 a Curții de Apel București a fost admisă contestația formulată de contestatorul-condamnat #### ##### împotriva sentinței penale nr. ## din 15.01.2026 pronunțate de Tribunalul București în dosarul nr. #####/3/2025*, aceasta fiind desființată, cauza fiind trimisă spre rejudecare la Tribunalul București pentru a se pronunța asupra contestației la executare formulate și asupra excepției de neconstituționalitate invocate în procedura contestației.

Analizând actele și lucrările dosarului, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința penală nr. ####/17.10.2017 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, definitivă prin decizia penală nr. ##/31.05.2023 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători, petentul #### ##### a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani și 8 luni

închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), d), g) și k) C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) C.pen. rap. la art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 75 alin. (2) lit. b) și art. 76 C.pen.

De asemenea, acesta a fost condamnat la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția, în scopul obținerii pentru sine de bani, bunuri ori alte foloase, prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 75 alin. (2) lit. b) și art. 76 C.pen., precum și la pedeapsa de 12.000 lei amendă penală pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații, prevăzută de art. 326 C.pen. cu referire la art. 28 din Legea nr. 176/2010.

Instanța a contopit cele trei pedepse aplicate și l-a condamnat pe petentul #### la pedeapsa rezultantă de 2 ani și 11 luni închisoare și 12.000 lei amendă penală, făcând ulterior aplicarea art. 92 C.pen.

De asemenea, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) C.pr.pen., a fost achitat inculpatul #### pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) C.pen.

Totodată, s-a dispus confiscarea de la inculpatul #### a echivalentului în lei, la cursul BNR, al sumei de 18.400 euro, a sumei de 2.700 lei, precum și a unor tablouri indicate în hotărârea de condamnare, aflate în custodie la Muzeul Național de #### al României ori în posesia inculpatului.

În baza art. 112 alin. (1) lit. b) C.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpatul #### a tablourilor lăsate în custodie la Muzeul Național de #### al României, enumerate în procesele-verbale menționate în hotărârea definitivă, cu excepțiile expres indicate de instanța de condamnare.

Cu titlu prealabil, prima instanță a arătat că, deși petentul-condamnat a solicitat suspendarea valorificării bunurilor până la soluționarea cauzei, o asemenea măsură nu este prevăzută de Codul de procedură penală în ipoteza formulării unei contestații la executare întemeiate pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen.

S-a reținut că dispozițiile art. 597 alin. (7) C.pr.pen. fac referire la calea de atac ce poate fi exercitată împotriva sentinței pronunțate în materia executării, fără a stabili o cauză de suspendare a executării hotărârii contestate, motiv pentru care cererea a fost respinsă ca inadmisibilă.

În ceea ce privește solicitarea de suspendare a judecării, prima instanță a constatat că dispozițiile procesual penale permit suspendarea judecării numai în cazurile expres prevăzute de lege, precum situația în care inculpatul suferă de o boală gravă ce îl împiedică să participe la judecată, ipoteza extrădării ori alte situații determinate de legiuitor.

Nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 367 sau art. 368 C.pr.pen., prima instanță a respins, ca nefondată, cererea de suspendare a judecării.

Pe fondul contestației la executare, prima instanță a reținut că, potrivit art. 598 alin. (1) C.pr.pen., contestația împotriva executării hotărârii penale poate fi formulată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege.

S-a arătat că această instituție reprezintă mijlocul procesual prin care poate fi modificată sau înlăturată o pedeapsă, fără a putea fi reanalizate aspecte de fond deja avute în vedere de instanțe la momentul judecării cauzei.

Tribunalul a constatat că în cauză nu este incident cazul de contestație la executare prevăzut de art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen., neexistând o cauză de stingere, reducere ori micșorare a pedepsei.

după rămânerea definitivă a sentinței penale nr. ####/17.10.2017 a fost publicată Decizia nr. ####/2025 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că, pentru întrunirea elementului material al laturii obiective al infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 78/2000, este necesară îndeplinirea condiției utilizării de informații obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării persoanei, prima instanță a apreciat că această dezlegare nu conduce la dezincriminarea infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

instanță a apreciat că, în procedura contestației la executare, nu pot fi repuse în discuție aspecte ce țin de fondul acuzației.

Rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești produce efectul pozitiv al puterii lucrului judecat, constituind temeiul juridic al executării dispozitivului hotărârii, precum și efectul negativ al autorității de lucru judecat, care împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile astfel soluționate.

S-a reținut că hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări în cursul executării numai în condițiile prevăzute de lege, atunci când intervin împrejurări ulterioare ori sunt descoperite împrejurări care impun punerea de acord a conținutului hotărârii puse în executare cu situația obiectivă.

În acest context, prima instanță a avut în vedere principiul securității raporturilor juridice și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, reținând că soluția dată în mod definitiv unui litigiu nu poate fi supusă rejudecării cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei.

Totodată, instanța a reținut că intervenirea unei legi penale noi postsententiam se analizează prin raportare la dispozițiile art. 4 C.pen., privind dezincriminarea faptei, sau ale art. 6 C.pen., privind aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

instanță a făcut trimitere la considerentele Deciziei nr. ###/2016 pronunțate de Înalta ##### de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, arătând că aplicarea legii penale mai favorabile în cazul condamnărilor definitive nu poate conduce la o reanalizare a cauzei sub aspectul situației de fapt, al încadrării juridice ori al criteriilor de individualizare a sancțiunii.

În consecință, s-a apreciat că reanalizarea întrunirii elementelor de tipicitate obiectivă ale infracțiunii în procedura contestației la executare nu poate fi realizată, excepțiile de la principiul autorității de lucru judecat trebuind să fie expres prevăzute de lege.

În altă ordine de idei, prima instanță a arătat că o contestație la executare nu poate fi transformată într-o cale de atac de reformare a unei hotărâri definitive prin care s-a statuat, cu autoritate de lucru judecat, că sunt întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație petentul-condamnat ### #####, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II – a Penală, la data de 26.03.2026, sub nr. de dosar #####/3/2025**.

În susținerea contestației, petentul-condamnat ### ##### a solicitat admiterea căii de atac, desființarea în totalitate a sentinței penale nr. ### din 28.05.2026 a Tribunalului București –

Secția I penală și, în rejudecare, admiterea contestației la executare, cu consecința înlăturării efectelor condamnării pentru infracțiunea prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, recalculării pedepsei rezultante și a termenului de supraveghere, precum și a înlăturării dispoziției de confiscare specială. De asemenea, a solicitat suspendarea valorificării bunurilor confiscate pe durata judecării cauzei.

Contestatorul a arătat că prezenta cauză privește executarea în continuare a unor măsuri de supraveghere și obligații aferente unei pedepse rezultante care include componenta sancționatorie a unei fapte ce, potrivit Hotărârii prealabile nr. 327/22.09.2025 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii reținute. În opinia sa, constrângerea penală exercitată este parțial lipsită de temei legal, întrucât se perpetuează în raport cu o faptă care nu ar intra în conținutul obligatoriu al normei de incriminare.

În acest sens, a invocat faptul că, prin Hotărârea prealabilă nr. 327/2025, Înalta ##### de Casație și Justiție a stabilit, cu caracter obligatoriu, că pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. a) teza I din Legea nr. 78/2000 este necesară utilizarea unor informații obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării. Contestatorul a susținut că această dezlegare nu modifică legea, ci stabilește conținutul real și autentic al normei de incriminare, elementul menționat fiind obligatoriu pentru existența infracțiunii.

A mai susținut că hotărârile definitive de condamnare nu rețin, în niciun pasaj, că ar fi utilizat informații obținute în virtutea funcției deținute, instanțele de condamnare având în vedere doar calitatea sa de procuror, efectuarea de acte de comerț cu tablouri și incompatibilitatea acestora cu funcția publică. În consecință, ceea ce nu a fost reținut definitiv nu poate fi prezumat în faza executării.

Contestatorul a subliniat natura declarativă a hotărârilor prealabile, arătând că acestea nu creează dreptul, ci constată sensul normei aplicabile. Din această perspectivă, a apreciat că interpretarea obligatorie stabilită prin HP nr. 327/2025 se aplică situațiilor juridice active, inclusiv executării în curs a pedepsei, nefiind vorba despre o aplicare retroactivă, ci despre aplicarea imediată a conținutului autentic al legii penale.

A invocat dispozițiile art. 7 din Convenția europeană a drepturilor omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, arătând că legalitatea pedepsei trebuie asigurată pe întreaga durată a executării, iar o interpretare obligatorie care restrânge domeniul de aplicare al normei penale trebuie să profite persoanei condamnate. În opinia sa, o dezlegare obligatorie care identifică un element constitutiv a cărui lipsă exclude tipicitatea are, în substanță, natura unei legi penale mai favorabile.

În ceea ce privește efectele concrete ale condamnării, contestatorul a arătat că pedeapsa rezultantă de 2 ani și 11 luni închisoare și 12.000 lei amendă penală include sporul de o treime din pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată pentru infracțiunea prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, respectiv 3 luni închisoare. Prin urmare, dacă această faptă nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, pedeapsa rezultantă, termenul de supraveghere și obligațiile aferente trebuie recalculate.

A precizat că nu solicită înlăturarea integrală a supravegherii, condamnarea pentru infracțiunea de luare de mită rămânând neatinsă, ci numai redimensionarea acesteia în raport cu noua pedeapsă rezultantă, după eliminarea componentei aferente infracțiunii prevăzute de art. 12

alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000. Aceeași concluzie a fost susținută și în privința confiscării speciale dispuse exclusiv în legătură cu această faptă.

Contestatorul a criticat considerentele sentinței atacate, arătând că Tribunalul ar fi răspuns unei teze pe care acesta nu a formulat-o, respectiv că HP nr. 327/2025 ar conduce la înlăturarea incriminării în sine. În realitate, a susținut că norma continuă să existe, însă numai faptele săvârșite cu utilizarea informațiilor obținute prin funcție intră în sfera sa de aplicare, iar fapta reținută în sarcina sa nu ar conține acest element.

A mai susținut că Decizia Curții Constituționale nr. ##### a fost invocată de prima instanță cu inversarea sensului său, întrucât aceasta admite posibilitatea modificării hotărârilor penale definitive în cursul executării atunci când intervin împrejurări ulterioare. În opinia contestatorului, HP nr. 327/2025 constituie tocmai o astfel de împrejurare, intervenită după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Totodată, a arătat că jurisprudența ##### invocată de Tribunal, referitoare la securitatea raporturilor juridice, nu este aplicabilă în mod direct cauzei, întrucât privește mecanisme de desființare a unor hotărâri definitive inițiate de stat, iar nu un remediu procesual prevăzut de lege și exercitat de persoana condamnată. Contestatorul a apreciat că, dimpotrivă, motivele invocate în cauză reprezintă motive substanțiale și imperioase care justifică intervenția asupra executării.

În continuare, contestatorul a susținut că prima instanță a invocat în mod greșit Decizia Înaltei ##### de Casație și Justiție nr. 13/2016, referitoare la aplicarea art. 6 C.pen., deși cererea sa s-ar întemeia pe art. 4 C.pen. raportat la art. 595 alin. (1) C.pr.pen. A arătat că nu solicită aplicarea legii penale mai favorabile prin compararea limitelor de pedeapsă și nici schimbarea încadrării juridice, ci constatarea efectelor unei interpretări obligatorii asupra tipicității faptei concrete definitiv reținute.

A invocat, de asemenea, modificarea art. 595 C.pr.pen. prin Legea nr. 201/2023, susținând că legiuitorul a recunoscut posibilitatea valorificării, în faza executării, a unui act jurisdicțional ulterior care face ca o faptă determinată să nu mai întrunească elementele constitutive ale infracțiunii. În opinia sa, același raționament trebuie aplicat, cu atât mai mult, hotărârilor prelabile obligatorii ale instanței supreme.

Contestatorul a mai susținut că refuzul primei instanțe de a verifica tipicitatea faptei constituie o eroare de metodă, întrucât pentru a stabili dacă există o cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen., instanța ar fi trebuit să confrunte fapta concretă reținută definitiv cu conținutul obligatoriu al normei de incriminare.

Cu privire la cererea de suspendare a valorificării bunurilor confiscate, contestatorul a admis că indicarea art. 597 alin. (7) C.pr.pen. ca temei legal a fost eronată, însă a arătat că prima instanță trebuia să identifice temeiul corect, respectiv art. 595 alin. (2) coroborat cu art. 597 alin. (5) C.pr.pen., și să analizeze necesitatea conservării situației patrimoniale până la soluționarea cauzei.

A arătat că valorificarea bunurilor de către #####, inclusiv a celor 16 tablouri predate prin procesul-verbal nr. ISR_DEC 3241/03.04.2025, ar crea un prejudiciu iminent și ireparabil, întrucât, odată înstrăinate către terți de bună-credință, restituirea în natură ar deveni imposibilă. A invocat, în acest sens, art. 13 #####, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și principiul efectivității căii de atac.

În fine, contestatorul a arătat că admiterea sesizării Curții Constituționale prin aceeași sentință confirmă existența unor probleme reale de constituționalitate, însă nu împiedică soluționarea cauzei de către instanța de control judiciar, prin interpretarea conformă a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) și art. 595 alin. (1) C.pr.pen. cu art. 15 alin. (2), art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 7 #####.

Pentru aceste motive, a solicitat admiterea contestației, desființarea sentinței atacate, admiterea contestației la executare, constatarea faptului că fapta prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii în interpretarea obligatorie stabilită prin HP nr. 327/2025, eliminarea sporului de pedeapsă aferent acesteia, recalcularea pedepsei rezultante și a termenului de supraveghere, revocarea măsurii confiscării speciale dispuse în legătură cu această faptă, restituirea bunurilor confiscate, radierea mențiunilor corespunzătoare din cazier și îndreptarea mandatului de executare. De asemenea, a solicitat suspendarea valorificării bunurilor confiscate pe durata judecării contestației.

Analizând contestația formulată de petentul-condamnat ### #####, prin prisma criticilor invocate, precum și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, Curtea constată că aceasta este nefondată, pentru următoarele considerente.

Curtea reține, cu titlu prealabil, că, raportat la argumentele dezvoltate de contestator în susținerea cererilor sale, contestația la executare nu se întemeiază, în esență, pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen., ci pe dispozițiile art. 595 alin. (1) teza I C.pr.pen., cu referire la art. 4 C.pen., contestatorul invocând, în substanță, intervenirea unei situații juridice echivalente dezincriminării faptei pentru care a fost condamnat.

Împrejurarea că prima instanță a analizat cererea și prin raportare la dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) C.pr.pen. nu este însă de natură să atragă netemeinicia soluției pronunțate, câtă vreme din considerentele sentinței rezultă că Tribunalul a avut în vedere toate temeiurile de fapt și de drept care, în abstract, ar fi putut justifica înlăturarea, reducerea ori modificarea pedepsei aplicate contestatorului. ##### primei instanțe a inclus, în mod efectiv, atât perspectiva art. 6 C.pen., cât și pe cea a art. 4 C.pen., concluziile la care a ajuns cu privire la acest din urmă temei de drept fiind corecte.

Astfel, pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta ##### de Casație și Justiție, în mecanismul dezlegării unor chestiuni de drept, nu poate fi asimilată intervenției unei legi penale noi și nici unei decizii a Curții Constituționale prin care o normă de incriminare este înlăturată din fondul activ al legislației ori prin care se constată că o faptă determinată nu mai întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

Hotărârea prealabilă are ca finalitate unificarea practicii judiciare, instanța supremă stabilind, în condițiile prevăzute de lege, interpretarea obligatorie a unui text legal. Or, această operațiune rămâne una de interpretare și aplicare a legii, iar nu una de modificare a legii penale ori de dezincriminare. Chiar dacă interpretarea stabilită de Înalta ##### de Casație și Justiție este obligatorie pentru viitor și exprimă sensul corect al normei, ea nu transformă, prin ea însăși, hotărârile definitive anterior pronunțate în hotărâri lipsite de temei legal sub aspectul condamnării dispuse.

În acest context, Curtea subliniază că art. 595 alin. (1) C.pr.pen. permite intervenția instanței de executare atunci când, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, intervine o lege penală nouă care nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a aplicat

pedeapsa ori când, în condițiile legii, efectele unei decizii a Curții Constituționale impun încetarea executării sau modificarea acesteia. Textul nu permite însă reanalizarea modului în care instanța de condamnare a interpretat și aplicat norma de incriminare în raport cu situația de fapt definitiv stabilită.

Prin urmare, nu se poate interveni, pe calea contestației la executare, asupra raționamentului prin care instanța de fond a apreciat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, chiar dacă ulterior instanța supremă a statuat o interpretare obligatorie a aceluiași text legal. O asemenea critică privește legalitatea hotărârii de condamnare, respectiv corecta stabilire și aplicare a normelor de drept la situația de fapt, aspecte care puteau fi valorificate, dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege, prin intermediul căilor de atac de reformare sau de retractare permise de Codul de procedură penală, iar nu prin contestația la executare.

Contestația la executare este un mijloc procesual cu obiect limitat, destinat soluționării incidentelor ivite în cursul executării unei hotărâri penale definitive ori după executarea acesteia, în măsura în care anumite efecte ale hotărârii persistă și trebuie puse de acord cu situații juridice noi, intervenite după rămânerea definitivă. Aceasta nu poate fi transformată într-o cale de atac prin care să fie repuse în discuție aspecte ce țin de fondul cauzei, de existența infracțiunii, de tipicitatea faptei ori de corectitudinea interpretării normei de incriminare de către instanța care a pronunțat condamnarea definitivă.

adevărat că mecanismul prevăzut de art. 595 C.pr.pen. permite reevaluarea efectelor unei hotărâri definitive în faza executării, însă numai în ipotezele strict prevăzute de lege, respectiv atunci când fapta pentru care se execută pedeapsa nu mai este prevăzută de legea penală, ca urmare a intervenirii unei legi penale noi de dezincriminare, sau în situațiile expres reglementate în legătură cu efectele unei decizii a Curții Constituționale. Or, în cauză, nu a intervenit nici o lege penală nouă și nici o decizie a Curții Constituționale care să înlăture incriminarea ori să determine constatarea că fapta pentru care contestatorul a fost condamnat nu mai este prevăzută de legea penală.

Hotărârea prealabilă invocată de contestator stabilește interpretarea corectă a textului de lege, însă nu are aptitudinea de a desființa, pe calea executării, efectele unei hotărâri definitive de condamnare și nici de a permite instanței de executare să verifice din nou dacă, în concret, fapta reținută prin hotărârea definitivă întrunea sau nu toate elementele de tipicitate ale infracțiunii. O astfel de verificare ar presupune, în realitate, o reanalizare a fondului cauzei și a raționamentului juridic al instanței de condamnare, ceea ce excedează limitelor procedurii de față.

În consecință, Curtea constată că nu este incident un caz de dezincriminare în sensul art. 4 C.pen. și art. 595 alin. (1) C.pr.pen. și nici o altă cauză de stingere, reducere ori modificare a pedepsei care să poată fi valorificată pe calea contestației la executare. Soluția primei instanțe de respingere a contestației este, așadar, legală și temeinică.

Data fiind această concluzie, nici cererile accesorii formulate de contestator nu își găsesc suport legal. Astfel, în lipsa unui temei pentru admiterea contestației la executare și pentru înlăturarea ori modificarea pedepsei aplicate pentru infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000, nu se poate dispune recalcularea pedepsei rezultante, reindividualizarea termenului de supraveghere, revocarea măsurii confiscării speciale, restituirea bunurilor confiscate, radierea mențiunilor din cazier ori îndreptarea mandatului de executare.

De asemenea, cererea de suspendare a valorificării bunurilor confiscate nu poate fi primită, întrucât o asemenea măsură accesorie nu poate fi dispusă în absența unui temei legal care să justifice repunerea în discuție a măsurii de siguranță a confiscării speciale ori suspendarea efectelor hotărârii definitive sub acest aspect. Menținerea soluției de respingere a contestației la executare atrage, în mod necesar, și lipsa de fundament a suspendării valorificării bunurilor confiscate pe durata judecării.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:

În baza art. 425 ind.1 alin. 7 pct. 1 lit. b Cod procedură penală cu referire la art. 597 alin.7 și 8 Cod procedură penală respinge, ca nefondată, contestația formulată de petentul #### în împotriva sentinței penale nr. ### din data de 28.05.2026, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr. ####/3/2025**.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală obligă pe contestator la plata sumei de 500 lei cu titlul de cheltuieli judiciare față de stat.

Onorariul apărătorului din oficiu, în cuantum de 411 lei, se avansează din fondurile Ministerului Justiției

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția contestatorului și a procurorului prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 16.07.2026.

PREȘEDINTE JUDECĂTOR
#####

Constanța

Grefier,
#####